ta mele, et ta unnustanud, omma rohho-kappi wotme eest ärrawotmatta; kallas kohhe sepärrast taggasi, sest seäl seisid ka kihwti rohhud.

Senni jälle se noor meesterahwas olli selle perre-emmanda jure tulnud, ja nemmad pillasid jälle priskeste temma warrandust — kui teine jo ukse ees. Emmand sai agga weel road ja winad laua pealt ärra, ja omma seltsimeest rohho kappi sisse peita, ning selle hirmoga ei tulnud ta mele — wottit eest ärrawotta — waid tegi agga, kui issand tuppa astus, nago sõmustama. Sest sai selle issanda meel wagga heaks — ehk missuguse leiwa wannema südda ei rõmustelleks ka, kui perre tedda illusaste terretab?

Agga kui ta sedda wotmet kappi ees näggi, laks ta semma, ütteldes: "selle murjato pärrast ma taggasi tullin, sest siin on mitmesuggust rohto" — ja nüüd olli ta kasi jo wotme kuljes — (woib kül arwata kuida nende südddamed kesid — ommeti ta ei tomband ukse lahti, waid keras agga lukko ja pistis wottit tasko. — "Keigesurem hirm olli mul," jäi ta räkima, "ühhe rohho pärrast, mis ni kange, et haisust jo surreb." Need sannad läksid kui noa pisted emmanda südddamesse — ja mis teine kappis mõtles! — "Ei ma nüüd enne ei söida, kui homme warra," ütles ta jälle. — "Kas julgete ni kaua haige pealt ärra jäda?" küssis emmand; ja issand kostis, et se haige ei piddand ni woimato ollema. Emmand töttas siis agga, õhto-sõmist walmistama, et maggama saaks; sest ta lotis, sedda wotmet siis kätte sada — ellago teine ni kaua, ehk surgo.

Agga laua jures, sües, kitis issand sedda emmandat — ikka weel selle mele-hea pärrast, et ta tedda ni illusaste terretand, ja emmand loi, häbbelik keik, kahwata-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1813, lk. 17